

[Lannung.]

straks at sige det klart og entydigt i finansudvalget, og det navnlig efter den holdning, oppositionens ærede ordførere indtager i dag.

Men hvorledes gik det f. eks. med sagen om det zoologiske centralinstitut og de to andre samtidige sager? Der blev, som det er nævnt af den højtærede undervisningsminister, for de sidstes vedkommende intet forbehold taget om lovforslag, da bevillingen til detailprojekterne enstemmigt blev givet i finansudvalget. Og med hensyn til zoologisk centralinstitut var forholdet det, at sagen om bevilling af 2,7 mill. kr. kom til finansudvalget så tidligt som den 10. april i år. Og hvad gjorde man så? Sagde formanden eller andre inden for venstre eller de konservative i første omgang tydeligt og klart, at de ikke ville være med uden særskilt lovforslag? Nej, tværtimod, de forlangte samråd til realitetsforhandlinger; så forlangte de at få sagen til partiet, og dér beholdt de den et lille halvt års tid, før det endelig lykkedes at få et svar frem fra venstre. Hverken i første omgang eller ved samrådet eller umiddelbart efter blev det meddelt, at man ikke kunne være med, fordi bevillingssagen ikke var fremsat som særskilt lovforslag, og det havde dog været det eneste naturlige på baggrund af det, man siger i dag. Nej, sagen blev ved at henstå i afventning af et svar fra venstres partimøde. Der blev i finansudvalget gentagne gange lyst efter svaret, men uden resultat; man smølede simpelt hen med sagen — for at sige det høfligt. Først i sidste øjeblik, den 29. oktober, da sagen var et halvt år gammel, blev den afvist af venstre og konservative, fordi der ikke var særskilt lovforslag, skønt de som sagt selvfølgelig straks burde have præciseret deres standpunkt.

Det er sjældent, tror jeg, jeg har lov at sige, at man har set en mindre rimelig fremgangsmåde, og det er jo ikke en alt for god baggrund for at komme her og stille et dagsordensforslag. Og sagligt har man

— det er erkendt, oven i købet i finansudvalget — intet at indvende mod sagerne. Det er efter min opfattelse alt i alt noget af en politisk uformuenhedserklæring, eller skal vi sige en falliterklæring, at man rejser en dagsordensdebat på det foreliggende grundlag.

Niels Andersen: Den højtærede undervisningsminister gav udtryk for, at han principielt var af den opfattelse, at bevillinger af større omfang skulle forelægges folketinget i form af lovforslag. Jeg vil gerne understrege, at retsforbundet principielt også er på denne linje; vi ønsker naturligvis, at den lovgivende forsamling får så stor indflydelse som overhovedet mulig på bevillinger af offentlige midler. Imidlertid finder vi den redegørelse, som den højtærede undervisningsminister er kommet med i dag, så velunderet, at vi kan tage den til efterretning.

Der er noget, jeg synes er meget væsentligt i den højtærede undervisningsministers tale. Det kom i den klart til udtryk, at detailprojekteringsbevillingerne havde venstre og konservative ikke haft noget at indvende imod; de havde tværtimod medvirket til gennemførelsen af dem. Men dengang havde det efter min opfattelse været det rette tidspunkt at stille krav om, at der skulle fremsættes lovforslag om det pågældende bygningsarbejde. Så havde man ikke i dag stået i den situation at prøve på at få et lovforslag derom forelagt i folketinget, hvad der vil forsinke arbejdet. Havde man dengang grebet ind og forlangt et lovforslag fremsat, ville jeg tro, at den højtærede undervisningsminister også ville have efterkommet dette krav, hvorimod jeg finder det helt meningsløst, at man nu søger at forsinke det arbejde, som både venstre og konservative i virkeligheden er enige i skal fremmes. Det er ikke selve bevillingen, man er uenig om, det er bevillingsmåden.

Med disse få bemærkninger vil jeg gerne give udtryk for, at retsforbundet naturligvis ønsker, at den lovgivende forsamling får den størst mulige indflydelse på de bevillinger,